

Vrăjile sunt pentru alții

Sala se afla la demisol, pe o stradă micuță, numită a urcușului, pentru că se cățara spre zona deluroasă a orașului, intrarea se făcea din curte, pe o scară lungă, cotind numai cu trei trepte spre stânga în fața intrării, cu un ochi de sticlă în partea de sus a ușii albe, vopsită într-un alb de var pământos, prin care se strecura afară o iluzie de lumină. Sus, la nivelul curții, coborârea era mărginită pe amândouă laturile de o balustradă de fier forjat care vara ține loc și de suport pentru flori, în niște cârlige erau agățate jardiniere și ghivece cu mușcate și dalii pitice de toate culorile, iar mai în spate, spre calcanul casei vecine, se afla o glicină care îmbrățișa un păr bătrân, cu o cracă uscată, dar și un lăstar viguros de câțiva ani, ieșit de la subțioara unei crengi obosite. În curtea mică se mai afla o construcție modestă folosită, probabil, cu rost de depozit pentru lucrurile de care oamenii se despart greu, sunt păstrate în nefolosință până la vreo mare acțiune de debarasare. Intrarea dinspre stradă se făcea printr-o poartă cu ramă de fier pe care era sudată o tablă neagră vopsită cu miniu. O broască uriașă, cu cheie neagră, dădea senzația de încuietoare solidă, sigură. Aici se afla sala ghicitoareii Totila. Nu știau prea mulți de ea, erau vremuri neprielnice pentru darurile ei, riscul de a se vedea după gratii nu merita foloasele pe care le putea trage, dar nici nu se putea lăsa, avea în sânge „datul” și o făcea cu mii de precauții, ca să nu ajungă la urechile cui nu trebuie nicio vorbă despre întâlnirile din subsolul ei. Doar din gură în gură, numai femeilor de încredere li se vorbea despre ea, și numai când aveau necazuri care cereau un leac pe care medicii nu l-au avut niciodată. Nimeni nu ajungea în subsolul ei decât adus de cineva, iar cei ce coborau scările nu se întâmpla decât extrem de rar să fie bărbați, și-atunci numai oameni care se trăgeau din

neamul ei și păstrau în străfundul sufletului o dorință păgână de a fi părtași la taine necuvenite.

Amurgul acelei zile își făcuse un derdeluș de lumină pe panta străzii în acele câteva minute cât razele alunecau aproape paralel cu asfaltul și făceau să scapere în șuvoiul lor blând particulele de praf și firele de nisip de lângă borduri. Era chiar momentul când bărbatul care urca încet trotuarul s-a oprit să privească această stranie întrunire de elemente într-un spectacol efemer în stare să trezească în gândul unui privitor mici cascade de epitete. A fost atât de fascinat încât, pentru câteva clipe, a și uitat de ce se află acolo, și-a scotocit buzunarele după țigări, cu încetineală, de parcă ar fi vrut să nu tulbure ori să strice prin mișcări bruște jocul pe jumătate real, pe jumătate închipuit. Apoi, când unghiurile s-au schimbat și razele au făcut loc umbrei pe derdelușul străzii, și-a aprins țigara și a căutat din ochi un semn anume pe care trebuia să-l găsească pe poartă. Nu se vedea nicăieri un buton de sonerie, dar știa precis unde se află. Era în interior, pe stâlpul porții, trădat de locul șters de praf de numeroasele degete strecurate înăuntru ca să-l caute. Da, se afla unde trebuia, dar era probabil prea devreme. A mai trecut de câteva ori dintr-o parte în alta, încet, ca unul care are la dispoziție tot timpul din lume. Când lumina începea să se împutineze și după ce a fumat și a doua țigară, s-a oprit în dreptul porții, și-a strecurat degetele prin locul deja cercetat de ochi, a căutat butonul, găsit cu ușurință, l-a apăsat și a ascultat încordat, ca să știe unde sună. I s-a părut că undeva sus, în casă. A așteptat liniștit, câteva minute nu s-a întâmplat nimic, nu s-a auzit nicio mișcare și se pregătea să sune din nou, când a observat o ușoară mișcare a draperiei de la fereastră. Era sigur că cineva îl spionează din cameră. N-a mai sunat, a rămas în așteptare, pregătit să stea oricât ar fi trebuit. Încordat, încerca să prindă orice mișcare dinspre curte, dar nu reușea să audă nimic. Ori nu se mișca nimeni, ori o făcea atât de ușor că nu stârnea niciun sunet. Trăgea cu colțul ochiului și spre fereastră, dar n-a mai reușit să prindă nici măcar o părere de mișcare,

Însă asta nu l-a făcut să se îndoiască nicio clipă că cineva se află înăuntru. Printre scândurile gardului, a cercetat și fereastra demisolului, dar se vedea bine că în interior ori nu era lumină, ori era vreo draperie atât de lipită de perete că nu lăsa să se strecoare afară nimic. Dar știa din experiență că prezența lui acolo stârnea neliniște în interior, cu cât stătea mai nemișcat și mai masiv în fața porții, cu atât mai mult. Și știa că nu va fi el cel ce va ceda. A venit cu gândul de a intra. Nu conta deloc felul în care va pătrunde, pentru început lăsa asta la alegerea celor dinăuntru. Plural, pentru că știa că ghicitoarea nu-i singură.

Bărbatul din fața porții avea în jur de patruzeci de ani, athletic în genul maratoniştilor, înalt și drept, cu trăsături aspre, cu mușchii faciali puternic reliefați, dând senzația că întâlnirile lor vor să elimine dulceața liniei curbe, cu pomeți cu o nuanță mai bruni parcă decât restul feței, arcade la fel de puternice sub sprâncenele stufoase, ochii întunecați părând astfel puțin adânciți în orbite. Luată separat, trăsăturile păreau o ofensă adusă armoniei, însă energia îmbinării lor într-un chip dominat de un nas roman și o frunte înaltă cu primele cute profilate dădeau imaginea unui bărbat atrăgător, hotărât, dominator. Costumul de stofă scumpă întărea impresia de om obișnuit să i se dea ascultare. Avea cămașa descheiată la gât, dar cutele mărunte și dese de sub guler trădau că nu-și scosese decât de puțină vreme cravata, poate doar înainte de a urca panta străzii.

Nu dădea niciun semn de nerăbdare. O stăpânire de sine de invidiat îi menținea respirația egală și chipul fără urmă de crispare. Coborî din nou câțiva pași, ținând fereastra sub ochi. Simțea că e pândit din interior și era convins că draperia groasă va fi ușor mișcată în momentul când va ajunge destul de departe ca să iasă din raza privirii celei care aștepta cu inima speriată să vadă ce se va întâmpla. Și nu s-a înșelat, pentru că în clipa când s-a întors brusc pe călcâie, militărește, draperia s-a mișcat aproape imperceptibil. A pornit să urce din nou, iar când s-a aflat în dreptul ferestrei, s-a oprit, și-a ridicat capul și a spus scurt, aproape răstit:

— Deschide!

Apoi a pornit să parcurgă cei câțiva pași până la poartă. S-a oprit cu fața spre ea, ca unul care așteaptă până ce se răsucesce cheia și este lăsat înăuntru. Ca un vizitator așteptat.

Și nici n-a avut mult de așteptat. S-a auzit deschizându-se ușa casei, apoi pași mărunți și grăbiți coborând niște scări, o altă ușă deschisă ușor, dar cu un scârțâit trădător, după care s-a stins orice sunet. Din toate acestea deducea ce se petrece în interior. Aștepta să vadă ce finalitate va avea discuția de la demisol și cine va veni la poartă. N-a durat decât ceva mai mult de-un minut, până scârțâitul s-a repetat și s-au auzit pași, mai rari de data aceasta, la urcare, și în momentul următor a apărut de după colțul casei o femeie tânără, în trening, cu papuci, călcând temătoare spre poartă.

— Pe cine căutați? a întrebat cu mirare în glas, dar și un fel de speranță că omul a greșit locul.

— Pe Totila.

— Dar ea nu știe cine sunteți, nu vă așteaptă...

— Eu știu cine-i ea și trebuia să se aștepte că voi veni...

— Dar dacă nici nu vă cunoaște...

— Uneori trebuie să te aștepți că vei fi căutat și de cei pe care încă nu-i cunoști. Dacă provocî asemenea vizite.

Femeia din dosul porții încă stătea în cumpănă. La un pas de broasca masivă, nu se putea decide ce să facă, de parcă ar fi avut nevoie de un îndemn ori de-o interdicție, ca să încline într-o parte sau alta.

— Deschide!

Vocea blândă a unui om aspru, asta era. Fără să se mai gândească, femeia făcu pasul și-n clipa următoare răsucesea cheia în broască, trase poarta și-i făcu loc să intre. Fără să mai aștepte să fie condus ori să i se spună unde să se ducă, bărbatul s-a îndreptat hotărât spre scările ce coborau spre demisol. Când ajunse la cotitură, a întors capul spre femeia care îl urmărea și i-a spus de data aceasta poruncitor, dar fără să ridice vocea:

— Să nu între nimeni, indiferent pe cine așteaptă.

— Bine, a îngăimat femeia și a așteptat să coboare, după care a intrat și ea în casă.

Când a intrat bărbatul în curte, începea să se însereze. Fereastra ușii demisolului prinsese culoarea mierii de la lumina dinăuntru. A apăsat clanța fără să bată, ca unul care e îndreptățit să intre fără nicio formalitate. Ușa scundă l-a obligat să se aplece și să-și țină pălăria, pe care n-a scos-o nici după ce a închis ușa în urma sa. Odată intrat, s-a oprit și cu ochii mijiți a privit repede împrejur, încercând să prindă totul dintr-o singură uitătură.

Era o singură cameră, nu foarte mare, de trei sau de trei și jumătate pe trei, având în partea din stânga ușii o despărțitură de stofă groasă de mobilier de culoarea argilei umede, susținută de două țevi galvanizate fixate în tavan. Capetele se suprapuneau ca o cortină, nici nu observai locul îmbinării până ochii nu se obișnuiau cu lumina gălbui-roșcată din interior ce venea de la cele două becuri, unul în spatele draperiei, celălalt ascuns sub un abajur roșu cardinal aflat pe masa din încăperea, chiar în fața ușii, amplasată sub fereastra mascată de draperii groase de culoare mov. Îmbinarea celor trei culori într-un spațiu atât de redus dădea senzația de aglomerare, deși în încăperea nu se mai aflau decât două scaune, un cuier într-un picior în colțul din dreapta ușii și un scrin micuț, pe care se găsea o vază polizată de sticlă maronie, mândria orașului, pe un macrameu cu răsuciri de stoloni și frunze lunguiete, amplasat în colțul opus celei în care se afla cuierul. Pe masă se aflau două pachete de cărți, taroc și ungurești, judecând după dosul lor caracteristic și după mărime. Într-un colț se afla o scrumieră fără mucuri, dar cu un strat consistent de scrum întărit, mirositor, iar în partea cealaltă, lângă lampa de birou, un odorizator în care ardea o pastilă de lumânare, dar nu se vedea niciun lichid ori frunze de vreun fel în cavitatea de deasupra flăcării, ceva ce ar fi dat o aromă aparte încăperii. Persistent era mirosul scrumierei, amestecat cu cel de seu și de încă ceva, pe care n-o putea identifica, toate acestea trei creând starea de disconfort pe

care ți-o dau încăperile neaerisite. O tuse scurtă l-a anunțat că Totila se află în spatele draperiei care divizează camera.

— Bună seara, a spus bărbatul destul de apăsător, lui însuși părându-i-se că salutul era strigat, dar nu mai avea cum să îndrepte tonul aspru, poruncitor sau provocator. Locul era nepotrivit pentru oricare dintre aceste nuanțe. Ca o scuză, a continuat și el cu o tuse scurtă.

Totila n-a ieșit imediat de după draperie, aștepta speriată să i se liniștească bătăile inimii și să-i revină sufletul, a încercat în două rânduri să-și drege glasul, dar n-a reușit să răspundă la salut. Îi tremurau picioarele, mâinile și avea capul gol, nu se lega niciun gând, nicio idee, totul era paralizat de instinct, care îi spunea să se ascundă, pentru că se află în fața unei amenințări. Dar nu avea cum să se ascundă. Realitatea nu-i dădea această șansă. Apoi, ca animalul încolțit, care simte că nu are decât o scăpare, să se arunce asupra agresorului și să încerce prin violența disperării să-l năucească pentru scurta clipă care îi poate înlesni fuga, a ridicat colțul draperiei și și-a ițit doar capul, ca să-l privească în față pe cel neașteptat. Nu avea în față nimic fioros, doar un necunoscut care îi inspira teamă tocmai din acest motiv. L-a privit cu suspiciune, dar nu mai avea cum să evite să stea față-n față cu el și să încerce să-și scape cât mai ieftin pielea. Pentru că se simțea amenințată, deși nu schimbaseră încă nici o vorbă.

S-a strecurat afară cu atâta abilitate că bărbatul n-a reușit să vadă nimic din ce se afla dincolo de draperie.

— Bună seara, rosti Totila moale.

— Bună seara încă o dată, spuse bărbatul de data aceasta pe un ton aproape blând, de parcă ar fi invitat la o discuție destinsă, ar fi încercat să risipească tensiunea inevitabilă a unei astfel de întâlniri.

Rămași în aceeași poziție, se priveau în ochi, Totila încercând să se convingă că nu-l are în față chiar pe dracu, moment în care bărbatul schiță un zâmbet ca prima bătaie de ari- aripă a unui pui pe marginea cuibului, care avu darul de a o

face pe Totila să se îndrepte spre scaunul ei și să-l invite cu un gest și pe bărbat să se așeze. L-a privit insistent în ochi, bărbatul i-a susținut privirea cu un zâmbet tot mai evident, până buzele s-au deschis ușor, lăsând luciul dinților să abată privirea ghicitoarei. Confruntarea a început, atâta doar că Totila nu avea habar cu cine are de-a face și cum ar trebui să procedeze. Se afla într-o ipostază ingrată, dar se simțea cu inima la locul ei și încerca să intre în rolul de atâtea ori jucat pe această scenă ascunsă vederii oricărui spectator.

— Nu știu cine sunteți și de ce ați venit. Poate mă ajutați, ca să știu cum să încep...

— Dar eu știu bine cine sunteți. Altfel nu ajungeam aici.

— Nu asta mă roade mai tare, ci de ce?

— Mergem încet și ajungem unde trebuie.

— Dar dumneata nu crezi în ghicit, l-a coborât Totila cu o treaptă de respect, încercând să-i vorbească pe tonul folosit cu toate femeile ce-i treceau pragul.

— Chiar așa-i.

— Și-atunci de ce-ai mai venit?

— Pentru că eu cred neopintit în lucrul pentru care am venit.

Totila nu înțelegea nimic și aștepta s-o lămurească într-un fel ce se ascunde dincolo de cuvinte, dar bărbatul încă nu era dispus să stingă focul, voia s-o mai fiarbă, deși știa că putea de la bun început să-și deșerte coșul. Însă de multe ori jocul contează, nu rezultatul. Era un astfel de moment, al confruntării dintre jocuri. Jocul Totilei avea nevoie de naivi, jocul bărbatului de inteligență, răbdare și o doză de improvizație. Jocurile se desfășurau pe niveluri diferite, e adevărat, dar nu trebuie să nesocotim dificultatea naivității, așa cum nici inteligenței nu trebuie să-i atribuim în orice situație laurii. Toate jocurile au capcane, subtilități, strategii de a învinge.

— Atunci vizita se poate termina aici...

— Nu, nu s-a consumat decât scena intrării. Piesa nu-i lungă, dar mergem până la capăt.

— Și-atunci cum să-ți zic?

— Ionaș.

— Și ce te doare așa de tare pe dumneata că vii aici, la o babă proastă ca mine?

— Nu mă doare nimic, dar nu-mi pot alunga curiozitatea. Să știu și eu cum le prostesti pe bieteles muieri.

— Nu prostesc pe nimeni, fiecare crede ce vrea.

— Le spui ce să creadă.

— Nu-i chiar așa...

— Dar cum?

— Vin gata pregătite să audă ce vor...

— Adică vin să le întărești un gând rumeșat, o decizie deja luată?

— Chiar așa.

— Și de unde știi care-i gândul lor, ce vor să audă?

— Îmi spun chiar ele.

— Nu le ghicești?

— Ba le și ghicesc la cele care nu spun nimic.

— Și cum le ghicești?

— Cum se nimerește, ce-mi trece prin cap, cât îș de inspirată și ce văd pe chipul lor.

— Așa, pur și simplu?

— Așa, mânca-ți-aș...

— Hop-hop, gata, lasă limba maternă...

— Să moară ma...

— Hei, ce ți-am spus?

— Na, că mă oprești să vorbesc cum știu io...

— Dacă-i musai, o pot face. Dar sper să fii mai deșteaptă de-atât.

Cuvintele s-au succedat extrem de repede, ca într-o întrecere. Sau ca la examenul de actorie. Și-n tot acest timp s-au privit în ochi fără să fi clipit o dată. Se măsurau ca să se edifice cât poate fiecare. Dar până și Totila și-a dat seama că își poate lua numai cât cedează el de bunăvoie, dar îi era de-ajuns, sau

chiar mai mult decât credea la început, când teama aceea nelămurită a făcut să-i tremure picioarele.

— Nu-s chiar proastă, dar nici lăuda nu prea am cu ce...

— E de-ajuns pentru început.

— Și-atunci, mân... scuze, obișnuința...

— Da, atunci îți spun și ce vreau.

În momentul acela, dintr-un reflex demult format, mâna Totilei s-a întins după cărți, le-a tras spre mijlocul mesei și a întrebat cu vocea schimbată:

— Cu care începem?

— Cu care ai început și pentru ea.

— Nu știu pentru cine...

— O cheamă Victoria, eu îi spun Torița, dar sigur ți-a spus alt nume.

— Când a fost la mine?

— Ceva mai demult, de vreo două luni.

— Cum arată, poate mi-o aduc aminte...

— Poate, dar dacă și-a pus peruca și s-a machiat...

Și-a băgat mâna în buzunarul interior al sacoului, și-a scos portmoneul și a scos dintr-o despărțitură o fotografie din care zâmbea o femeie tânără, brunetă, cu trăsături delicate, ca de adolescentă. Toată îmbinarea aceea de linii, privirea, zâmbetul, nasul trădau o fire veselă, chiar poznașă, care se duce mai degrabă la discotecă decât la biserică sau la ghicitoare. Una ca Totila ar fi poate ultima de la care să ceară ajutor. Dar poate au trecut mulți ani de la ziua în care s-a fotografiat, cine știe prin ce i-a fost dat să treacă și ce urme au lăsat pe chipul ei lăuntric, necazurile te împing mai repede la disperare decât ar putea crede cel ce n-a dat piept cu ele. La o privire atentă, un ochi expert ar fi descoperit un beghi sub bărbie, abia vizibil din cauza unghiului din care s-a făcut fotografia, nici Totila nu l-a observat, însă Ionaș i-a arătat cu degetul punctulețul negru. În clipa aceea, ca iluminată, Totila a zâmbit larg și exclamat:

— Dar asta e Lilita, a fost de multe ori la mine...

— E cea de care ți-am zis eu. Și-i adevărat că a fost de mai multe ori.

— Înseamnă că dumneata ai urmărit-o...

— Nu eu.

— Dumneata ești de la securitate?

— Tot un fel de securitate, dar nu aia la care te gândești.

— Am feștelit-o, pe...

— Iar te-ntorci la limba dumitale. Încă n-ai pățit nimic. Nici măcar vreun reproș nu ți-am făcut. Deși meriți...

— De ea nu știu nimic, nu mi-a zis nimic, trebuia numai să-i dau în cărți, stătea cu ochii închiși și punea degetul pe o carte și-mi spunea: arată-mi-o pe asta, după aia își făcea singură povestea, eu nu făceam decât să-i spun din când în când da, era o ghicitoare mai versată ca mine, pentru că știa povestea trecutului, știa de unde să întoarcă vorba...

— De aici începem. Fă cărțile la fel și după aceea să-mi repeți ce spunea ea. Cât îți amintești.

— Ce treabă ai cu ea? Ți-e nevastă? a întrebat Totila și a început să amestece cărțile de taroc.

— Nu chiar. Mai demult i se spunea ibovnică, îmi place mai mult decât amantă. Asta e.

— N-am aflat de la ea.

— Dar ce-ai aflat?

— Că dumneata ești un tip dubios, ai ceva ce îi dă fri-soane.

— Cum a zis asta?

— Să zic chiar ca ea?

— Chiar așa.

— Că dacă nu ești chiar el, atunci ești fratele lui Michiduță. Bărbatul râse încet.

— Și ce a vrut să știe de la dumneata?

— Dacă-i adevărat sau nu. Dar eu de unde era să știu una ca asta. Dădeam cărțile, o întorceam pe care zicea ea și așteptam să văd ce o surprinde. Pe oricare o întorceam, găsea ceva ce se lega de povestea ei. Totdeauna zicea că ești ăla și nu

poate să scape de dumneata. Sau numai într-un fel, și felul acela nu vrea să-l încerce.

— Care?

— Nu mi-a zis.

— Mai bine.

— L-a încercat?

— Asta nu te privește!

Glasul bărbatului deveni dintr-odată aspru, i se întunecă și chipul și ochii îi luceau într-un fel tăios. Totila ar fi dat orice să-l poată trimite de-acolo. Brusc, de la momentul destins de dinainte a trecut la frică. Stătea cu jumătate dintre cărți în palmă, celelalte erau înșirate pe masă pe trei rânduri, mâinile au început să-i tremure vizibil, iar pe cele două tâmpole, la rădăcina părului argintat, au apărut mici broboane se sudoare. Ionaș s-a aplecat ușor peste masă, de parcă ar fi vrut să-i miroase pielea transpirată, și-a înălțat mâna stângă și și-a scos pălăria. A așezat-o pe colțul mesei și s-a îndreptat. Părul bogat îi stătea în neorânduială, tunsoarea ca pe oală lăsându-i smocuri încâlcite deasupra urechilor, spre creștet, și în spate, creând astfel impresia de cap pătrășos.

— Gata, acum facem altceva.

— Ce, Doamne iartă-mă...

— Ghicește-ți viitorul.

— Nu am voie, mânca-ți-aș...

— Când îi musai... alegi ce-i mai ușor.

— Eu nu știu să ghicesc decât trecutul.

— Și nu te interesează ce te așteaptă?

— Știu ce face securitatea, nici cu mine n-o fi altfel.

— E adevărat că nu știi să dai în cărți, scornești povești și zici trăsnași, dar la ghicitul în palmă ai ceva habar. Mi-a spus Torița. Și dacă vrei să știi, i-ai ghicit fără greșală.

— Numai din greșală...

— Greșește-mi și mie, i-a spus Ionaș și i-a întins mâna dreaptă cu palma în sus.

Totila, tremurând, i-a apucat mâna. Era ca de gheață. Pielea mâinii, mai întunecată decât a tenului, aproape tuciurie, doar în fundul palmei era mai luminată, pe unde trecea ca o albă linie vieții și o zbughea în afara palmei.

— La dumneata nu se sfârșește linia vieții...

— La ea s-a sfârșit.

Asta a fost tot. Bărbatul s-a ridicat, a împins ușor scaunul, l-a apucat cu amândouă mâinile și l-a băgat ușor sub masă. S-a sprijinit cu amândouă mâinile pe spătarul drept, s-a aplecat puțin spre Totila și i-a spus cu glas șoptit, de parcă i-ar fi împărtășit o taină:

— După ce plec, amesteci cărțile ungurești, tai de două ori și le întinzi pe patru rânduri, apoi întorci numai cărțile din cele două capete. Dacă într-o parte vor fi numai crai, iar în cealaltă numai crăieșe, vei avea parte de bucurii. Nu încerca să trișezi, este vorba despre viața dumitale. Noapte bună.

A ieșit într-o tăcere deplină. Ușa n-a scârțâit. Nu i-a auzit nici pasul urcând scările, n-a auzit nici poarta. În tăcerea apăsătoare, a început să amestece cărțile ungurești, a tăiat o dată, le-a aranjat impecabil colțurile, a mai tăiat o dată și a oftat. A strâns cărțile de taroc întinse fără să fi fost întoarse, le-a pus lângă talpa abajurului și a început să întindă cărțile ungurești. Încet, exasperant de încet și pentru ea însăși. Cu atenție, cu maximă concentrare, ca nu cumva să-i scape vreuna și să-și strice propriul dat în cărți. Cu broboanele de pe tâmpile și frunte sporindu-i. Cu răsuflarea mai grăbită. Cu inima înnebunită. Când a ajuns la sfârșit, și-a închis ochii și a oftat, dar nu i s-a părut că i-ar fi adus ușurare, ci dimpotrivă, o tensiune care îi bătea ca două clopote în tâmpile. Nu se ruga, chiar dacă la un moment dat i-a scăpat printre buze numele sfânt, se minuna numai prin ce i-a fost dat să treacă. Și abia acum a început să-i fie cu adevărat frică. De ce va urma. De ce știa bărbatul și i-a lăsat să afle printr-un joc. După care își va face singură povestea, așa cum clientele ei își modelau viața pe vorbe iscate de

întâmplare. Acum ea ocupa scaunul din față, i-a venit și ei rândul să fie bătută de adierea sorții. Iar cel ce-i ghicea putea fi oricine.

A mai întârziat puțin cu pleoapele coborâte, ascultând vacarmul din cap, și-a șters tâmpilele și fruntea cu palmele reci, aproape la fel de reci ca mâna lui Ionaș, după care a simțit că bate ceasul biologic undeva în vecinătatea inimii. Ca omul cărui îi sună dimineața deșteptătorul, a deschis ochii și a întins mâna spre capătul șirului din fața ei. Mai întâi a întors cartea din dreapta, era craiul de ghindă. A întors apoi cartea din capătul celălalt: era crăiasa de ghindă. La capetele rândului următor au fost craiul și crăiasa verde. S-a oprit ca să respire, pentru că până a întors cele patru cărți nici n-a suflat. Când a întins din nou mâna, buzele au început cu de la sine putere să murmure cuvinte, dar nu le auzea, simțea doar un tremur fin și umezeala degetelor. A întors cartea din dreapta, nu voia să strice ordinea. Era craiul roșu. Când a prins cartea din celălalt capăt, îi venea să-i ridice numai colțul, să tragă cu ochiul, să furișeze o privire, să-i simtă energia, fiecare culoare are o altă energie, ca să afle cu o clipă mai devreme ce se ascunde dedesubt, dar nu simțea decât că-i sporește frigul din degete. Și-atunci a ridicat-o cu hotărârea celui ce spune fie ce-o fi: și a fost, cu bucurie, crăiasa de roșu. Mai erau două cărți, dar simțea că o lasă toate puterile, de parcă ar fi fost în realitatea acelor crai și crăiese care o aveau în puterea lor și depindea de capriciul lor și viața, și întorsul ei, și pedeapsa, și grațierea. Cu degete înțepenite, de parcă transpirația s-ar fi transformat într-o mânășă de gheață, a prins cartea din capătul ultimului rând. N-a schimbat ordinea, această rigoare nu trebuie ofensată. Nu gândea cu aceste cuvinte, doar le simțea tirania din clipa dată. Cu ochii larg deschiși, cu pleoapele imobile, și-a privit destinul în față. Așa gândea. Iar destinul îi surâdea: craiul de tobă e vesel ca la nuntă. El surâdea într-un fel enigmatic. Cei patru crai au început în același timp să zâmbească într-un fel

pe care nu l-a văzut niciodată până atunci. Ca o prevestire. Poate de rău. Că așa-s prevestirile, mai rar de bine. Emoția i-a urcat în gât ca o mână pe dinăuntru. Nu ținea minte să mai simțit vreodată una la fel de mare. Nici când a trântit-o prima oară bărbatul la pat. Nici când s-a măritat. Mâna întinsă s-a oprit în aer. Ultima carte putea să fie cea care răstoarnă totul. Poate ar fi bine să amâne gestul. Să rămână așa măcar o zi. Dar cum să trăiești o zi cu emoția asta ca o traumă. Sunt lucruri pe care nu le poți îndura mai mult de-o clipă. Pe urmă încep să te ucidă. Și dacă e moarte, ce mai contează mai devreme sau mai târziu cu o clipă? Și dintr-o dată, cu un gest smucit, a întors cartea din urmă: crăiasa de tobă râdea cu ochii lucioși de la ceea ce va deveni pentru fiecare o lacrimă. Dar lacrimile nu erau în ochii crăieșei, ci porniseră să se prelingă din ochii ei. De o parte cei patru crai, de cealaltă cele patru soațe. Ionaș i-a spus că asta o așteaptă. Și el de unde știa? Cine a aranjat cărțile, cine le-a amestecat, a fost chiar ea cea care le-a tăiat? Dar ce mai contează dacă s-a împlinit ceea ce ți s-a dat. Ți s-a revelat.

Atunci a suspinat de parcă i s-ar fi rupt plămânii, s-a ușurat. Când s-a ridicat de pe scaun, a văzut pălăria uitată de Ionaș. Nu-i venea s-o atingă. Va aștepta să se întoarcă. Dar se simțea atât de ostenită că nu mai dorea decât să se întindă și să doarmă. A stins luminile și a urcat în casă. Fiică-sa a stins toate luminile și s-a culcat. S-a mirat foarte mult, pentru că nu avea obiceiul de a se culca devreme. A intrat în camera ei și s-a uitat la ceas. Ora trei din noapte. Nu putea fi adevărat, poate ceasul s-a oprit la ora aceasta din zi. A trecut în odaia fiică-sii să se uite la ceasul ei. Tot trei. Când a aprins lumina, fata s-a foit o clipă, apoi s-a trezit de parcă ar fi fost atinsă.

— De ce umbli ca stafiile?

— Vezi-ți de treabă, ce stafii, abia de ceva vreme a plecat Ionaș.

— Care Ionaș, mamă, despre ce vorbești?

Fata începea să se trezească de-a binelea.

— Ți-ai lăsat să intre aseară.

— Dar ăla a plecat de mult, mamă, ăla n-a stat niciun ceas.

— Da de unde! Mai înainte numa' s-a dus. Nici poarta nu m-am dus s-o-ncui...

— Am încuiat-o eu după ce s-a dus.

— Când, dacă dormeai?

— Cred că nu ți-e bine, mamă, tu ai adormit acolo jos și ai visat.

— Cum să visez? E cum îți spui. Și-a uitat aici până și pălăria. Și mai e ceva...

— Ce?

— Mai bine dacă vii să vezi, cărțile...

Curiozitatea a sculat-o pe fată din pat, și-a luat pe umeri un halat și a pornit după Totila să vadă despre ce vorbește, ce-i cu cărțile. Ajunse în demisol, au aprins lumina și atunci fata a văzut cărțile aranjate cum știm. Totila i-a povestit totul, ce s-a întâmplat, ce i-a spus Ionaș și ce a făcut. Totul a ieșit cum a spus el. Va avea parte de bucurii. Nu știe de care, dar o să-i fie bine. Asta înseamnă să ai bucurii.

— Vezi, cum ți-am spus, și pe deasupra și pălăria...

Era acolo, dovadă înfricoșătoare. I-a spus totul. I-a spus și că se aștepta, că presimțea că într-o bună zi va veni.

— Bine că am scăpat...

— De ce n-ai întors și celelalte cărți?

— Așa mi-a spus el, să le întorc numai pe astea.

— Pot să mă uit la celelalte?

— De ce nu?

Le-a întors rapid, fără emoții, doar curioasă. Toate cărțile erau în ordine, fără greșală. Ca legile firii.

Nu se știe precis cum – dar sigur fetei i-a umblat pe unde gura –, s-a dus vestea că Totila însuși diavolului i-a dat în cărți și i-a ghicit în palmă. Că a luat de la el putere și vede atât

de departe că o prinde uneori groaza. Se sperie și tace. Nu spune niciodată ce i s-a năzărit.

Totila nu-și amintește când a dispărut pălăria. Nu s-a atins de ea, i se părea că omul care a purtat-o stă ascuns sub cloș și o s-o sperie dacă o ridică. Nu știa dacă-i ca în imaginația ei, nici n-a vrut să afle, s-a bucurat că nu s-a întâlnit cu Ionaș când a venit s-o ia.